

Et vanskelig valg

Kunne et dårlig videospill koste ham hans nye venn?

Av Amanda Michaelis
Basert på en sann historie

“Velg det rette om du vil seiren vinne” (Salmer, nr. 131).

Diego trasket opp bakken på vei hjem fra skolen. Friminuttet var som regel den beste delen av dagen. Men hele uken hadde det vært fryktelig! Ingen ville spille fotball med ham, så han bare gikk rundt på lekeplassen for seg selv til klokken ringte.

“Mamma, jeg er hjemme!” ropte Diego idet han kom farende gjennom døren og satte seg på kjøkkenet.

“Hvordan gikk det på skolen?” spurte mamma.

“Ikke så bra.” Diego tok et eple. “Ingen ville leke med meg i friminuttene.” Han kjente at tårene sprenget på, så han lukket øynene.

“Det er vanskelig å føle seg ensom eller utenfor,” sa mamma. Hun la hånden sin på Diegos skulder. “Kanskje du kan holde en bønn om hjelp.”

Diego gned seg i øynene. “Takk, mamma,” sa han og løp til rommet sitt. Brydde vår himmelske Fader seg virkelig om han hadde venner å leke med i friminuttet? Diego knelte ned og ba om at han måtte finne en venn. Da han var ferdig, følte han seg litt bedre, men han hadde fortsatt ingen

anelse om hva han skulle gjøre.

Etter skolen dagen etter ringte det på døren. Diego løp for å åpne døren. Det var en ny gutt i nabolaget som sto der. Diego hadde sett ham på lekeplassen i dag.

“Hei, jeg heter Ruben,” sa han. “Har du lyst til å leke hjemme hos meg?”

Diego gliste. En venn å leke med? Det var et svar på hans bønner!

De gikk hjem til Ruben og satte seg på sofaen. Rubens eldre bror spilte et videospill. Først visste ikke Diego hva han skulle tro. Spillet var veldig voldelig og hadde vulgære bilder, men det virket som om Ruben og broren likte det. “Ta ham!” Ropte Ruben mens de så på.

Diego kjente at det vred seg i magen, og han stirret i gulvet. Han visste at han ikke burde se videospill som dette.

Men hva kunne han gjøre?

Han ville ikke at den nye vennen hans skulle tro at han var for kjedelig til å spille spennende videospill.

Ville Ruben synes han var rar hvis han sa ifra?

Han kikket rundt i rommet og prøvde å finne på andre ting de kunne gjøre.

Diego trakk pusten dypt. “Du, eh ... kan du vise meg resten av huset ditt? Eller kanskje vi kan leke ovenpå?” sa han.

Ruben så på Diego et øyeblikk. Diego bet seg i leppen. Ville Ruben si at han ikke ville leke lenger?

Så lyste Rubens øyne opp. “Vent, liker du biler? Jeg har de raskeste bilene. Skal vi kjøre om kapp?”

Diego smilte og nikket. Han ble med Ruben ovenpå. Den tunge følelsen hadde lettet – det føltes som om han svedde opp trappen! Han var glad for å ha en ny venn, og han var glad for at han ikke hadde sett på noe dårlig.

“Den røde bilen er min,” sa Ruben, “men du kan låne den blå eller den grønne. Hvilken vil du ha?”

Diego strakk seg etter den grønne bilen – yndlingsfargen hans. Dette var en lett avgjørelse å ta. ■
Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

MODIGE VALG

“Det krever mot å gjøre gode valg, selv når andre rundt oss velger annerledes.”

Eldste W. Craig Zwick i De sytti, “Vi vil ikke gi etter, vi kan ikke gi etter,” *Liahona*, mai 2008, 97.

ILLUSTRASJONER: JAN LEIFERING